

A negyvenedik vers rejtett története – Tizenhármasszám

Tizenhármasszám

Jeff Pippenger

2026-05-28

A száznegyvennégyezer elsődleges jelképeként Péter 2026-ban Paniumban áll, és azon munkálkodik, hogy helyreigazítsa a 2020. július 18-ra vonatkozó hamis előrejelzést. E tekintetben végzett munkája összhangban áll Josiah Litch 1840. augusztus 11-ével kapcsolatos helyesbítésének és Samuel Snow 1844. október 22-ének azonosításának munkájával. Litch helyesbítése felhatalmazta az első angyal üzenetét, Snowé pedig felhatalmazta a második angyal üzenetét. Az első és a második angyal üzenetének felhatalmazása előképezi a harmadik angyal üzenetének felhatalmazását. Az első és a második jellegzetességei a harmadikban úgy jelennek meg, mint a külső jajüzenet és a tíz szűz példázatának éjféli kiáltásában megjelenő belső üzenet együttesen.

A prófécia hármasszámában az első és a harmadik — amelyek egyben a kezdetet és a véget is jelentik — párhuzamos jellegzetességekkel bírnak. Nemrégiben egy testvér több, a Jelenések kilencedik fejezetének első jajával kapcsolatos igazságot tárt fel, amelyek az Alfa és Ómega alapelve szerint alkalmazva a Jelenések tizenegyedik fejezetének „földrengésére” vonatkozóan egy újabb mélyreható megerősítést azonosítanak. Az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvény az a „földrengés”, amely először a francia forradalomban teljesedett be, amikor Franciaországot — amely Dániel könyvében a pogány Róma prófétai felépítését alkotó tíz nemzet egyik része volt — megdöntötték. Ezért mondja a tizenegyedik fejezet, hogy a város tizedrésze leomlott.

És abban az órában nagy földrengés támadt, és a város tizedrésze leomlott, és a földrengésben emberek közül hétezer meghalt; a többiek pedig megrettentek, és dicsőséget adtak a mennyi Istenének. Jelenések 11:13.

Közvetlenül e vers után megérkezik a harmadik jaj iszlámja.

Elmúlt a második jaj; és íme, hamar eljön a harmadik jaj. Jelenések 11:14.

Az úttörők arra számítottak, hogy „a harmadik jaj” közvetlenül a második jaj után következik, ám a „hamar”-nak fordított szó jelentése: hirtelen és váratlanul, ami az iszlám meglepetésszerű támadásainak jellegzetessége. A harmadik jajnak nem 1844. október 22-én kellett bekövetkeznie, amint azt az úttörők feltételezték, hanem amikor megérkezik, „hirtelen és váratlanul” történik majd, amint az 2001. szeptember 11-én történt, s ezzel kezdetét jelölve a száznegyvennégyezer megpecsételésének, amely röviddel a vasárnaptörvény földrengése előtt ér véget.

A vasárnapi törvény „földrengése” a „földből feljövő” fenevad megrázkódtatása, és amikor elérkezett 9/11, Sister White azonosította, hogy az Úr felkelt, hogy „rettenetesen megrázza a földet”. A pecsételések kezdetén és a végén a földből feljövő fenevad megrázkódtatik, így áll elő a

„nagy földrengés”.

„Ezt én soha nem mondtam. Azt mondtam, amint az ott emelkedő nagy épületeket néztem, szintről szintre: »Mily rettenetes jelenetek fognak végbemenni, amikor az Úr felkel, hogy rettenetesen megrázza a földet! Akkor beteljesednek a Jelenések 18:1–3 szavai.«” Review and Herald, 1906. július 5.

Az Úr akkor „kel fel”, amikor változás áll be az Ő üdvrendi munkájában, amint ez történt akkor is, amikor Istvánt megkövezték 1844. október 22-én, amikor a halottak ítélete megkezdődött. Amikor az élők ítélete 9/11-én megkezdődött, az Úr ismét felkelt, és akkor megrázta a földi fenevadat, amint ezt meg fogja tenni a száznegyvennégyezer elpecsételésének végén is, amikor üdvrendi munkáját egyházáról áthelyezi azokra a más juhaira, akik még Babilonban vannak.

Amit Dániel testvér felfedezett, azok az első jaj jellemzői, amelyek összhangban állnak a tizenegyedik fejezet „nagy földrengésének” bizonyoságtételével, a történelemmel, valamint az úttörőknek az első jaj beteljesedését adó történelemről alkotott értelmezésével összhangban.

És megszólalt az ötödik angyal, és láttam egy csillagot, amely leesett az égből a földre; és adatott annak a mélység kútjának kulcsa. És megnyitotta a mélység kútját; és füst szállt fel a kútból, mint egy nagy kemence füstje; és a nap és a levegő elsötétedett a kút füstje miatt. És a füstből sáskák jöttek elő a földre; és adatott nekik hatalom, amint a földi skorpióknak van hatalmuk. És megparancsoltatott nekik, hogy ne ártsanak a föld fűvének, sem semmi zöld növénynek, sem semmiféle fának; hanem csak azoknak az embereknek, akiknek homlokán nincs ott az Isten pecsétje. Jelenések 9:1–4.

Az úttörők helyesen alkalmazták e verseket arra a történelemre, amely bevezette Mohamedet, aki 570-ben született, 606-ban egyesítette a törzseket, 610-ben kapta első kinyilatkoztatását, 622-ben Medinába költözött, 624-ben megkezdte hadviselését, és 632-ben meghalt. A „mélység kútja” prófétai értelemben a Sátán új megnyilvánulását jelképezi, Mohamed azonban Arábiában kezdte meg működését, amelyet a hatalmas sivatagok miatt szintén a mélység kútjaként ismernek.

Mohammed 606-ban lett a prófétai király, vagy — amint nevezték — „a megbízható”, amikor megoldott egy vitát a különböző törzsek között, akik amiatt voltak tanácstalanok, hogy kinek szabad visszahelyeznie a Kába „fekete szikla” zárókövét. A Kába egy kocka alakú épület (innen ered a „Kába” elnevezés is, amely arabul „kockát” jelent), amely a szaúd-arábiai Mekka Nagymecsetének közepén található. Körülbelül 43 láb magas, 11 láb széles és 10 láb hosszú; gránitból és márványból épült, és fekete selyem- és pamutszövet borítja. A Kába jóval Mohamed előtt is létezett, és az iszlám hagyomány szerint eredetileg Ábrahám és fia, Ismáel építette az Egy Isten (Allah) imádatának házaként. Az évszázadok folyamán bálványokkal telt meg, és az arab törzsek pogány szentélyként használták.

A Kába az iszlám világ szellemi központja — egyszerű, ősi épület, amely az egyistenhitet, az egységet, valamint az ábrahámi hit és az iszlám közötti kapcsolatot jelképezi. A muszlimok nem tekintik azt szó szerinti értelemben „Isten házáknak”, hanem inkább az istentisztelet isteni rendelésű középpontjának. Mohamednek a Kába lerombolásának, majd újjáépítésének idején tanúsított cselekedetei jelentették vezetői szerepének kezdetét.

Egy hirtelen árvíz megrongálta a Kábát, és a Kurajs törzs újjáépítette azt. Amikor elérkezett az idő, hogy a Fekete Kővet (Hadzsar al-Aszwad) visszahelyezzék a sarkába, a különböző klánok viszálykodni kezdtek azon, kit illessen meg ez a megtiszteltetés. Megállapodtak abban, hogy a következő személy, aki belép a területre, majd dönteni fog. Muhammad lépett be, és bölcsen rendezte a vitát: a Fekete Kővet egy ruhadarabra helyezte, mindegyik klán egy-egy képviselőjével együtt emeltette fel, hogy közösen vigyék, majd ő maga illesztette a helyére. Ez az esemény nagy tiszteletet szerzett neki, valamint az Al-Amin („a Megbízható”) címet Mekka népe körében. Ez egyike azoknak a kulcsfontosságú, prófétai küldetése előtti eseményeknek, amelyeket sok időrendi áttekintés kiemel. A „Fekete Kő” volt az a sarokkő, amelyet Mohammed helyezett el, aki az iszlám feletti prófétai király. A fekete sarokkő Krisztusnak (az igaz sarokkőnek) nyilvánvaló hamisítványa, és a Kába házának megrontottságát is, amely a bálványok évek során történt bevezetése után alakult ki, Mohammed rendezte helyre.

Miután a kurajs törzs megszegte a Hudajbíjjai Szerződést, Mohamed mintegy tízezer muszlimból álló sereggel Mekka ellen vonult. A város nagyon csekély ellenállás után megadta magát. Mohamed ezután belépett a Kábába, megsemmisítette a benne levő 360 bálványt, és a szentélyt újból az egy Isten (Allah) imádatának szentelte. Így Mohamed, az iszlám királya, letette a sarokkővet, és megtisztította a templomot a bálványimádástól.

A Jelenések könyvében három hatalom jön fel a mélységből, és e három mindegyike egy hamis Krisztust képvisel. Sátán, a sárkány arra törekszik, hogy olyan legyen, mint a Magasságos, az Ő trónján és az Ő egyházában ülve.

Miként hullottál alá az égről, ó, Lucifer, hajnal fia! Miként vágattál a földre, te, aki megrendítetted a nemzeteket! Pedig ezt mondtad szívedben: Felszálllok az égbe, Isten csillagai fölé emelem trónomat, és helyet foglalok a gyülekezet hegyén, észak messze oldalain; felhágok a felhők magaslatai fölé, hasonló leszek a Magasságoshoz. Pedig a pokolba szállsz alá, a sírgödör mélyébe. Ézsaiás 14:12–15.

Az ateizmus sárkánya a Jelenések tizenegyedik fejezetében a mélységből jött fel, és a katolicizmus fenevada a mélységből emelkedik fel, amikor halálos sebe meggyógyul.

A fenevad, amelyet láttál, volt, és nincs; és feljön a mélységből, és veszedelemre megy: és csodálkoznak a föld lakosai, akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe a világ alapítása óta, amikor látják a fenevadat, amely volt, és nincs, noha van. Jelenések 17:8.

A katolicizmus fenevada a vasárnaptvörvény idején emelkedik fel a föld trónjára, amikor a hármasság létrejön. A sárkányhoz hasonlóan a katolicizmus azt állítja magáról, hogy Isten, amint azt Pál oly találóan azonosította.

Senki semmiféle módon meg ne tévesszen titeket; mert az a nap nem jön el addig, míg előbb be nem következik a szakadás, és meg nem jelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene szegül, és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek mondanak vagy tisztelnek, úgyhogy mint Isten beül az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten. 2 Thessalonians 2:3, 4.

A sárkányhoz hasonlóan a katolicizmus fenevada is antikrisztus: mindkettő azt vallja magáról, hogy Isten, és mindkettő végső pusztulása összefügg bibliai bizonyágtételével, mert a sárkány a pokolba vettetik alá, a fenevad pedig a kárhozat fia. A kárhozat pedig végső pusztulást jelent.

„Az antikrisztus eltökéltsége, hogy véghezvigye azt a lázadást, amelyet a mennyben kezdett el, továbbra is munkálkodni fog az engedetlenség fiaiban.” Testimonies, 9. kötet, 230.

„A római pápa által ugyanaz a munka folytatódott itt a földön, mint amely a sötétség fejedelmének kiűzése előtt a menny udvaraiban folyt. Sátán arra törekedett, hogy Isten törvényét kijavítsa a mennyben, és a maga részéről módosítást adjon hozzá. Saját ítéletét Teremtője ítélete fölé emelte, akarát pedig Jehova akarata fölé helyezte, és ily módon gyakorlatilag azt jelentette ki, hogy Isten tévedhet. A pápa is ugyanezt az utat követi, és mivel magának tévedhetetlenséget tulajdonít, arra törekszik, hogy Isten törvényét saját elképzeléseihez igazítsa, azt gondolva, hogy képes kijavítani azokat a hibákat, amelyeket úgy vél, hogy a menny és föld Urának rendeleteiben és parancsolataiban lát. Gyakorlatilag ezt mondja a világnak: Én jobb törvényeket adok nektek, mint Jehova törvényei. Micsoda sértés ez a menny Istene ellen!” Signs of the Times, 1894. november 19.

Az iszlám, amelyet a hetedik század történelmében Mohamed képvisel, szintén a mélység kútjából jött fel, amikor elfordították a Mohamednek adott kulcsot. Amikor a kutat megnyitották, „füst” jött fel belőle, amely elsötétítette a napot és a levegőt. Az úttörők helyesen azonosították a „kulcsot”, amely megnyitotta a kutat, Ninive csatájával.

Amikor a Jelenések könyve kilencedik fejezetének első három verséhez az úttörők értelmezése felől közelítünk, a prófécia hármaskörének alkalmazásában összefüggésben azt találjuk, hogy e versek prófétai jellemzői, amelyek az első jajt ábrázolják, előképezik a harmadik jajt prófétai jellemzőit, amely a nagy földrengés, „hamar” érkezik meg. A vasárnaptörvényt Ninive csatája jelképezi.

Péter felelős a Nashville-re vonatkozó tűzgömbökről szóló hamis előrejelzés helyreigazításáért, és felismeri, hogy Ellen White Nashville-re hulló tűzgömbökre vonatkozó figyelmeztetésének helyes alkalmazása jelöli „a majdnem teljesen a bálványimádásnak átadott városok ezreinek pusztulása” kezdetét.

A Nashville-re hulló tűzgömbök a városokra sújtó pusztítás időszakának kezdetét jelzik, és egyúttal a rövid éjjeli kiáltás üzenete hirdetésének kezdetét is. Ez az üzenet az iszlám felől érkező váratlan támadással kezdődik, és az időszak az iszlám felől érkező váratlan támadással ér véget a nagy földrengés idején. Az éjjeli kiáltás hirdetésének időszaka a száznegyvennégyezer pecsételési idejének végét jelzi, amely az iszlám 9/11-i váratlan támadásával kezdődött.

A száznegyvennégyezer elpecsételése ekkor vette kezdetét a Bálámról és a számról szóló vonallal összhangban, ahol három csapás van, amelyek a vasárnaptörvényben érik el tetőpontjukat, de ahol a második váratlan támadás magában foglalja 2023. október 7-ét az ősi dicső föld ellen, majd Nashville tűzgolyóinál. Minden vonal egyetért, és Péter megérti, hogy e igazságok pecsétjének feltörése, amelyet úgy ábrázolnak, mint amikor a porseprűs ember összegyűjti a szétszórta ékszereket, és a kazettába veti őket, Júda törzséből való Oroszlán munkája.

Júda Oroszlánja Péter helyreigazított nashville-i üzenetét a száznegyvennégyezer elpecsételésének végső időszakában bekövetkezőként azonosítja, amelyet Dániel tizenegyedik fejezete negyvenedik versének rejtett történelme szemléltet, pontosabban pedig ugyanazon fejezet tizenegyedik verstől a tizenötödikig terjedő szakaszában ábrázolt rejtett történelemnek abban a részében. Ezekben a versekben a rafiai csata és a pániumi csata a tizenhatodik vers vasárnaptörvényéhez vezet, amelyet az actiumi csata jelképez. Amikor a pániumi csata a vasárnaptörvénynél egyesül az actiumi csatával, Ninive csatája is megismétlődik.

A Mohammednek, az iszlám királyának adott „kulcs”, akinek neve nemcsak az iszlám jellegét fejezi ki, hanem a ninivei csatával jelzett pusztulás helyét is. A király neve „héberül Abaddon”, és „görögül Apollyon a neve”. A görög és a héber az Ó- és Újszövetséget hangsúlyozza, és arra tanít bennünket, hogy Abaddon jelentése „a pusztulás helye”, Apollyoné pedig „a pusztító”. A Jelenések kilencedik részének tizenegyedik versében az iszlám feletti király Mohammed, de ő egyúttal a „mélység angyala” is, vagyis Sátán. Miként a pápa az antikrisztus mint Sátán jobbkeze a földön, úgy Mohammedet is közvetlenül Sátán, a mélység angyala irányítja.

A vasárnaptörvénynél a hármasszövetséget rákényszerítik a világra, és a halálos seb, amelyet 1798-ban mértek a pápaságra, s amely így a sötét középkor végét jelezte, begyógyul. Amikor a halálos seb begyógyul, megérkezik a sötét középkor második időszaka, és annál a nagy földrengésnél, amely a vasárnaptörvény, az iszlám elfordítja a kulcsot, és kemencéből felszálló füstként elsötétíti a napot és a csillagokat, amint a sötétség visszatér. Ninive csatája megismétlődik a vasárnaptörvénynél, mert ez a kulcs, amely elhozza a sötétség második időszakát. Ott a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás követi. Ott az „aktív zsarnokság” teljes uralomra jut, mert az iszlám füstje, amely Ninive csatájánál elsötétíti a napot és a csillagokat, olyan, mint az égő kemence. Az „égő kemence” Isten Ábrahámmal kötött szövetségének egyik eleme volt.

És lőn, mikor a nap lement, és sötétség lett, íme, egy füstölgő kemence és egy égő fáklya ment át ama darabok között. 1Mózes 15:17.

Az Ábrám szövetségi áldozati darabjai között áthaladó füstölgő kemence a tizenharmadik vers szakaszában megjelentetett egyiptomi szolgásgát jelképezte.

És monda Ábrámnak: Bizonyosan tudd meg, hogy a te magod jövevény lesz idegen földön, amely nem az övék, és szolgálni fognak ott; és nyomorgatni fogják őket négyszáz esztendeig. 1Mózes 15:13.

Az „égő tüzes kemence”, amilyen Nebukadneccar kemencéje volt Dániel harmadik fejezetében, a szolgásgát és a rabságot jelképezi, amint ez volt Sadrak, Mésak és Abednégó állapota is.

„De miként a csillagok a számukra kijelölt pálya hatalmas körívén járnak útjukat, úgy Isten szándékaiban nincs sem sietség, sem késedelem. A nagy sötétség és a füstölgő kemence jelképei által Isten kinyilatkoztatta Ábrahámnak Izráel egyiptomi szolgásgátát, és kijelentette, hogy ott-tartózkodásuk ideje négyszáz esztendő lesz. „Azután” — mondta — „nagy gazdagsággal jönnek ki.” 1Mózes 15:14.” Jézus élete, 33.

De az ÚR kivett titeket, és kihozott benneteket a vasolvasztó kemencéből, Egyiptomból, hogy az Ő örökségének népévé legyetek, amint e mai napon vagytok. 5Mózes 4:20.

A füst, amely elsötétíti a napot és a holdat, amikor Ninive csatájának kulcsát elfordítják, azt az üldözést azonosítja, amely a vasárnaptörvénynél kezdődik el teljes erővel. Ekkor a sötét középkor üldözése megismétlődik. Az úttörők helyesen azonosították, hogy Ninive csatája volt az a „kulcs”, amely 627-ben az iszlámot mint az első jajt hozta be a prófétai történelembe. A csata Róma és Perzsia között zajlott, és Róma győzelmét jelentette, de ez az úgynevezett pürrhoszi győzelem volt. Olyan győzelem, amely valójában hátrányos a győztes számára. A kifejezés Épeirosz királyának, Pürrhosznak egy győzelméből származik. A rómaiak ellen vívott két csata után (Hérakleia Kr. e. 280-ban és Asculum Kr. e. 279-ben) legyőzte a római hadsereget, de saját csapatainak óriási részét elvesztette. A hagyomány szerint ekkor ezt mondta: „Még egy ilyen győzelem, és elvesztünk.”

Ninive csatája stratégiai győzelem volt Róma számára, de annak befejeztével sem Rómának, sem Perzsiának nem volt többé hatalma arra, hogy ezt követően hatékonyan ellenálljon az iszlám rohamának. Ninive csatájának modernkori beteljesedésében Perzsia az Egyesült Államok, Róma pedig a pápaság. A médo-perzsa mint kétszarvú hatalom az Egyesült Államok kétszarvú hatalmát jelképezi. A vasárnapi törvény idején az Egyesült Államok már csupán egy szarv, mert a vasárnapi törvényt megelőzően a fenevad képmása már létrejött, és e létrejövétel abban áll, hogy mindkét szarv egyesül egyben. Dániel nyolcadik fejezetében két szarv jelképezi a médo-perzsa birodalmat, és a perzsa szarv emelkedett fel utoljára.

Akkor felemeltem szemeimet, és láttam, és íme, ott állt a folyó előtt egy kos, amelynek két szarva volt; és mindkét szarv magas volt, de az egyik magasabb volt a másiknál, és a magasabbik nőtt ki később. Dániel 8:3.

Az Egyesült Államok republikanizmusból és protestantizmusból álló két szarva eggyé egyesül, amikor az egyház és az állam összefog, hogy létrehozza a fenevad képét. E formálódás akkor teljeseedik be maradéktalanul, amikor a vasárnapi törvény által kikényszerítik a fenevad bélyegét. Ez azonosítja az Egyesült Államokat mint egyszerűen Perzsiát a vasárnapi törvény idején. Perzsiát Róma győzte le a ninivei csatában. Annak, miként győzte le Róma Perzsiát, történelmi jelentősége van, mégpedig Hérakleiosz, a római császár hadmozdulatai miatt.

Egyszerűen fogalmazva, Hérakleiosz meglepetésszerű támadást hajtott végre, szemben az egyenes vonalú, frontális előrenyomulással. A meglepetés elérésére tett erőfeszítéseit a történelem is feljegyezte. A meglepetés magában foglalta azt a döntését, hogy télen támad, ami azokban a történelmi időkben szokatlan volt, de nem merült ki ennyiben. Hérakleiosz Kr. u. 627. szeptember közepén indította meg invázióját észak felől (az örmény fennsíkáról). Ahelyett, hogy a várt útvonalon dél felé, közvetlenül a perzsa főváros, Ktésziphón irányába nyomult volna előre, széles ívben haladt, délkelet felé mozogva a határvidék mentén (nagyjából a mai török–iráni határ térségében). Ezután délnek és nyugatnak fordult, és 627. december 1-jén átkelt a Nagy-Záb folyón. Ezáltal serege a ninivei fennsíkra (a Tigris folyó keleti partjára), az ókori Ninive romjai közelébe jutott. Ez a mozgás a perzsa erőkhöz viszonyítva délről észak felé történt — vagyis éppen ellenkezőleg ahhoz képest, amit a perzsák vártak. Arra számítottak, hogy továbbra is dél felé

nyomul majd Ktésziphón irányába. Ez váratlanul érte a perzsa hadvezért, Rhahzadhot, és arra kényszerítette, hogy kedvezőtlen terepre üldözze Hérakleioszt. Lehetővé tette a rómaiak számára, hogy ők válasszák meg a csatateret a Ninive melletti síkságon. A hadmozdulat megakadályozta, hogy a rómaiak a perzsa erők közé szoruljanak, és szükség esetére menekülési útvonalat is biztosított számukra. A csata napján jelen levő köddel és a tényleges harc során alkalmazott színlelt visszavonulás taktikájával együtt a meglepetésnek több rétege is volt. Ezt a merész téli inváziót és a perzsa terület mélyére vezető átkaroló útvonalat Hérakleiosz egyik legnagyobb haditettének tekintik. Segített szétzúzni a perzsa önbizalmat, és nagyban hozzájárult a rómaiak végső győzelméhez az elhúzódó háborúban.

„Ninive csatájában, amelyet pirkadattól a tizenegyedik óráig hevesen vívtak, a perzsáktól huszonnyolc zászlót ejtettek zsákmányul, azokon felül, amelyek összetörhettek vagy elszakadhattak; seregük legnagyobb részét lekaszabták, és a győztesek (a rómaiak), saját veszteségeiket leplezve, az éjszakát a csatatéren töltötték. Assíria városai és palotái ekkor nyíltak meg először a rómaiak előtt.

A római császár nem erősödött meg az általa elért hódítások által; ugyanakkor és ugyanazon eszközök által út készítettett az Arábiából származó szaracénok sokaságai számára is, akik ugyanabból a vidékről, mint a sáskák, előtörve, útjuk során terjesztvén a sötét és megfélemlítő mohamedán hitet, rövid idő alatt elárasztották mind a perzsa, mind a római birodalmat.

„E tény teljesebb szemléltetésére aligha lehetne kívánni annál többet, mint amit Gibbontól annak a fejezetnek záró szavai nyújtanak, amelyből az előző idézetek vették. »Noha győzedelmes hadsereg szerveződött Herakleiosz zászlaja alatt, ez a természetellenes erőfeszítés úgy látszik, inkább kimerítette, semmint gyakorolta erejüket. Miközben a császár Konstantinápolyban vagy Jeruzsálemben diadalmaskodott, egy jelentéktelen várost Szíria határvidékén kifosztottak a szaracénok, és darabokra vágta néhány csapatot, amelyek annak felmentésére vonultak,—közönséges és csekély jelentőségű esemény lett volna, ha nem bizonyul egy hatalmas forradalom előjátékának. E rablók Mohamed apostolai voltak; esztelen vitézségük kilépett a sivatagból; és uralkodásának utolsó nyolc esztendejében Herakleiosz ugyanazokat a tartományokat veszítette el az araboknak, amelyeket korábban a perzsáktól visszahódított.

„A csalás és a rajongás lelke, „amelynek lakhelye nem a mennyekben van”, szabadjára bocsáttatott a földön. A mélység kútjának megnyitásához csupán kulcs kellett, és ez a kulcs Chosroes bukása volt. Megvetően szétszaggatta egy Mekka-beli ismeretlen polgár levelét. Ám amikor „dicsőségének tüzeből” alászállt a „sötétség tornyába”, amelybe szem be nem hatolhatott, Chosroes neve hirtelen feledésbe merült Mohammed neve előtt; és úgy tetszett, a félhold csak arra vár, hogy felkeljen, amint a csillag lehanyatlak. Chosroest, teljes veresége és birodalmának elvesztése után, 628-ban meggyilkolták; és a 629. évet „Arábia meghódítása” és „a mohamedánok első háborúja a Római Birodalom ellen” jelzi. „És megszólalt az ötödik angyal, és láttam egy csillagot leesni az égből a földre; és adatott annak a mélység kútjának kulcsa. És megnyitotta a mélység kútját.” Leesett a földre. Amikor a Római Birodalom ereje kimerült, és a Kelet nagy királya holtan feküdt sötétségének tornyában, egy ismeretlen város kifosztása Szíria határain „egy hatalmas forradalom előjátéka” volt. „A rablók Mohammed

apostolai voltak, és őrjöngő vitézségük a sivatagból tört elő.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Ninive csatája azt jelképezi, hogy a modern Róma a vasárnaptörvény idején legyőzi az Egyesült Államokat, ám ez pirruszi győzelem, mert Róma fölött a vasárnaptörvénykor veszi kezdetét a fokozatos ítélet.

Khoszrau a Perzsa Birodalom feje volt; így Perzsia, amely az Egyesült Államoknak a vasárnaptörvénynél bekövetkező bukását jelképezi, az a kulcs, amely megnyitja a mélységet a bibliai prófécia hatodik királyságának bukásakor. Ez Dániel tizenegyedik fejezetének tizenhatodik, harmincegyedik és negyvenegyedik versében szereplő vasárnaptörvényt jelképezi, valamint a Jelenések tizenharmadik fejezetének tizenegyedik versét.

Figyeljük meg Stephen Haskell úttörő megjegyzéseit ugyanezekről az igékről és ugyanerről a történelmi korszakról:

„Az arabok, vagyis a szaracénok, korábban soha semmiféle befolyást nem gyakoroltak a földön. A nemzetek történetében e sivatag szabad emberei alig észrevehetően vonultak el. A mohamedanizmus egyesítette a szétszórt törzseket, és úgy küldte ki őket, mint a nemzetek hódítóit. A szaracén fegyverek kíséretében járó gyors előretörés nagy mértékben a rómaiak és Chosroes, a modern perzsa birodalom feje közötti viszálynak volt köszönhető. Ez a viszály az utóbbi bukásával végződött. A modern Perzsia gátló falként állt, féken tartva Mohammed hatalmát; de amikor ez a hatalom elesett, a gát megszűnt, a „mélység kútja” megnyílt, és a szaracénok elárasztották a világot. Amikor a „mélység kútja megnyílt, füst szállt fel, amely eltakarta a nap arcát”. A kép erőteljes, és azt a sötétítő hatást ábrázolja, amelyet a mohamedanizmus fejtett ki, amint szétterjedt a föld színén.” Stephen Haskell, The Story of the Seer of Patmos, 164, 165.

Az a válaszfal Róma történetében az egyház és az állam szétválasztásának fala, amelyet a vasárnaptörvény idején távolítanak el. Róma Perzsia fölött aratott pürrhoszi győzelmének van egy másik rétege is a ninivei csatában, mert volt egy korábbi ninivei csata is, amely az Alfát jelképezi, míg a 627-es csata az Omegát képviseli. Az a csata Kr. e. 612-ben volt, nagyjából ezerkétszáz év különbséggel. Abban a csatában Asszíriát egy hármass szövetség győzte le, és ez jelentette az Asszír Birodalom végét.

A. T. Jones megjegyzést fűz Ninive alfa csatájához:

„Asszíria kormányzatának ügyei egyre rosszabbra fordultak, úgyhogy Kr. e. 612-ben ismét nagy lázadás tört ki ugyanazon három ország részéről, ezúttal magának Nabopolassárnak a vezetésével. Ez teljes sikerrel járt: Ninive romhalmazzá lett; és az Asszír Birodalmat három nagy részre osztották,—Média birtokolta az északkeletet és a legészakibb vidéket, Babilon Elámot és az Eufrátesz és a Tigris egész síkságát és völgyeit, Egyiptom pedig az Eufrátesztől nyugatra eső egész országot. A Babilon és Média közötti szövetség pecsétje a méd király leányának Nabukodonozorral, Nabopolassár fiával kötött házassága volt. E szövetségnek Asszíria ellen irányuló részében vállalt szerepe teljesítése közben vonult fel Nékó fáraó, Egyiptom királya, Asszíria királya ellen, hogy megütközzék Karkemisnél, az Eufrátesz mellett,

amikor Jósiás, Júda királya kivonult ellene harcolni, és Megiddóban megöletett. Mivel pedig mindez a nyugati terület Egyiptom királyát illette, törvényes, hódítással szerzett fennhatósága gyakorlásában távolította el Sallumot, Jósiás fiát, Júda királyi tisztéből, és állította helyébe Eljákimot Júda királyává, nevét Jójákimra változtatva, és adót vetett ki az országra.”

1Kronikák 3:15; 2Királyok 23:31–35.” A. T. Jones, Review and Herald, 1898. március 15.

Kr. e. 612-ben, Ninive alfa-csatájában az Asszír Birodalom véget ért, miként a bibliai prófécia hatodik királysága is véget ér a vasárnaptörvénynél. A csata győztese Babilon, Egyiptom és Média hármasszövetsége volt. Azon korszak hadviselésében Jósiás király Meghiddónál hal meg, ily módon előképezve Armageddon. A 627-es omega-ninivei csatában a harmadik jaj iszlámja szabadul el, amint az Alkotmányban levő védőfal eltávolíttatik, amint azt előképezte Haskell megjegyzése Perzsiáról mint a védelem „gátfaláról”, amely Perzsia vereségével eltávolíttatott. Jósiás király Meghiddónál bekövetkezett halála azonosítja Ninive első csatáját mint az utolsó napok második csatáját. A két ninivei csata közül az utolsó, 627-ben, amikor a kulcs elfordíttatik és a verem megnyíttatik, az első az utolsó napokban, mert az elsők lesznek utolsók. Ninive első csatája Asszír- és a hármasszövetség között Armageddonhoz vezet. A második sötét korszak időszaka Ninive csatájával kezdődik, és Ninive csatájával ér véget.

A kilencedik fejezetben található Jelenések első jajának, az ötödik trombitaszónak tényeit az úttörők úgy értékelték, mint a Jelenések könyvének bármely szakaszára vonatkozó legtisztább történelmi tanúbizonyságot. Uriah Smith ezt a tényt a következőképpen fejezi ki:

„1. VERS. És megszólalt az ötödik angyal, és láttam, hogy egy csillag leesett az égből a földre; és adaték neki a mélység kútjának kulcsa.”

„E kürt magyarázatának kifejtéséhez ismét Mr. Keith írásaira fogunk támaszkodni. Ez az író találóan így mondja: »Az értelmezők között alig található bármely más része tekintetében a Jelenéseknek oly egyöntetű egyetértés, mint az ötödik és hatodik kürt, illetve az első és második jaj alkalmazását illetően a szaracénokra és a törökökre. Ez annyira nyilvánvaló, hogy aligha lehet félreérteni. Ahelyett, hogy mindegyiket csupán egy-két vers jelölné meg, a Jelenések kilencedik fejezete teljes egészében, egyenlő részekben, mindkettő leírásával foglalkozik.« Uriah Smith, Dániel és a Jelenések, 495.”

Péter Paniumban van azzal a felelősséggel, hogy helyreigazítsa a nashville-i tűzgömbök üzenetét, és ekkor válik először láthatóvá, hogy az első jaj elemei tökéletesen egybeesnek a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény elemeivel. Júda törzsének Oroszlánja oldotta fel ennek az értelmezését összhangban a prófécia más vonalaival, amelyeket Ő már korábban elrendezett. A történetírók tanúságot tesznek majd annak jelentőségéről, hogy Róma 627-ben meglepetésszerű támadást hajtott végre a perzsák ellen, és amikor ezt megteszik, feljegyzik Herakleiosz téli időben végrehajtott körül- és hátbakerülő hadmozdulatait mint olyan csalfogást, amelynek célja az volt, hogy rejtve maradjon egészen a támadás idejéig.

White nővér tájékoztat bennünket arról, hogy Róma csupán az „előnyös helyzetre” vár, és azután le fog sújtani.

„Isten igéje figyelmeztetést adott a közelgő veszélyről; ha ezt nem veszik figyelembe, a protestáns világ csak akkor fogja megtudni, mik Róma valóságos szándékai, amikor már túl késő lesz elkerülni a csapdát. Ő csendben növekszik hatalomban. Tanai törvényhozói csarnokokban, az egyházakban és az emberek szívében fejtik ki befolyásukat. Emeli fennkölt és hatalmas építményeit, amelyeknek titkos rejtékhelyein megismétlődnek majd korábbi üldözései. Lopakodva és észrevétlenül erősíti erőit, hogy előmozdítsa saját céljait, amikor eljön az idő a csapásra. Mindössze kedvező helyzetre vágyik, és ez már meg is adatik neki. Hamarosan meglátjuk és megérezzük majd, mi a római elem szándéka. Aki csak hisz és engedelmeskedik Isten igéjének, az ezáltal gyalázatot és üldözést von magára.” The Great Controversy, 581.

Miként Hérakleios császár esetében, a pápaság is „lopva és váratlanul” haladt célja felé Ézsaiás huszonharmadik fejezetének beteljesedéseként, ahol Tírusz paráznája feledésbe merül a bibliai prófécia hatodik királyságának története számára. Hérakleios titkos, váratlan támadása azt jelképezi, hogy a világ 1798-tól a vasárnapi törvényig megfelel a pápaságról. Sorról sorra az első jaj a harmadik és egyben utolsó jajt ábrázolja. Az első jajban olyan kijelentés hangzik el, amely egybeesik az iszlám történelmével és a száznegyvennégyezer elpecsételéseinek időszakával.

És megparancsoltatott nekik, hogy ne ártsanak sem a föld fűvének, sem semmi zöld növénynek, sem semmi fának; hanem csak azoknak az embereknek, akiknek homlokán nincsen az Isten pecsétje. És megadatott nekik, hogy ne öljék meg őket, hanem hogy öt hónapig gyötressenek; és az ő gyötrelmük olyan volt, mint a skorpió gyötrelme, amikor megmar egy embert. És azokban a napokban keresik majd az emberek a halált, de nem találják meg; és kívánnak meghalni, de a halál elfut előlük. Jelenések 9:4–6.

Mielőtt elfordítják a kulcsot Ninive csatájánál, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény, a száznegyvennégyezer már meg van pecsételve. A vasárnapi törvénytől a városok pusztulása, amely Nashville tűzgolyóival veszi kezdetét, „öt hónap” időszakaként van ábrázolva, amikor dúl a hadviselés, és megkezdődik a második pápai vérfürdő, a Sötét Középkor vértanúinak az ötödik pecsétben adott válasz beteljesedéseként.

És amikor felnyitotta az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak a lelkeit, akiket megölték az Isten igéjéért és a bizonyosságtételért, amelyet megtartottak. És nagy szóval kiáltottak, ezt mondván: Meddig még, ó szent és igaz Uralkodó, hogy nem ítélsz, és nem állsz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak? És mindegyiküknek fehér ruha adatott; és megmondatott nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, amíg teljessé nem lesznek szolgatársaik és testvéreik is, akiket hozzájuk hasonlóan meg fognak ölni. Jelenések 6:9–11.

A sötét középkor mártírjai az első csoport, amely előképezi a modern Róma mártírjait a vasárnapi törvény válságának idején. Mielőtt az a válság bekövetkezne, a száznegyvennégyezer elpecsételtek, és ez a pecsételési folyamat szeptember 11-én kezdődött a harmadik jaj iszlámjának megjelenésével, valamint a késői eső meghintésével. Amikor az első sötét középkor mártírjai azt kérdezték, mikor ítéltetik meg a pápaság, azt a választ kapták, hogy lesz egy második csoport mártír, amikor a sötét középkor megismétlődik, vagyis amikor Ninive csatájának kulcsa beteljesedik a hamarosan eljövendő vasárnapi törvénytől. Mielőtt a mártírok második csoportja

teljessé válna, a száznegyvennégyezer elpecsételtetik, és a pecsételés időszaka, amely szeptember 11-én kezdődött, az ötödik pecsétben van azonosítva, mert az ott bemutatott beszélgetés a Jelenések könyve hatodik fejezetének KILENCEDIKTŐL TIZENEGYEDIKIG terjedő verseiben található, így módon a pecsételés kezdetét és végét a 9/11-gyel jelölve meg. A befejezés bevezeti az iszlám pusztulását, amint az a Jelenések NINE, ELEVEN-ben van bemutatva, és azok, akik el vannak pecsételve, betöltik Dániel tapasztalatát, amelyet a Dániel NINE, ELEVEN jelképez.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.